

na něž poukazuje dovolatelka sama, a jež prý ze zdvořilosti byly psány ve formě dotazu. Nešlo skutečně o nic, než dotazy. Dopisem ze dne 20. února nabízela žalobkyně žalované místo úhrady úvěr, na který žalovaná mohla, ale nemusila přistoupiti, aniž se tím co změnilo na právním poměru stran. Dopis ze dne 14. března vyslovuje jen naději, že věc bude nějak vyřízena. Z dopisů těch jest patrné aspoň tolik, že si žalobkyně sama nevěděla rady, nyní však chce činiti žalovanou zodpovědnou za totéž. Dovolatelka poukazuje na dopis ze dne 8. února 1919, ale z toho nelze usouditi, že žalovaná poskytla úvěr a vzdala se zároveň vídeňské úhrady. Snad má dovolatelka na mysli dopis ze dne 12. dubna 1919 č. 13, jenž mluví o zřízení Conto separato, ale ani z něho nelze vyčísti, co dovolatelka shora předpokládá. Ostatně, i kdyby žalovaná byla chtěla dáti úvěr, jak dovozuje dovolatelka ze žalobní odpovědi a to jen ze slov: »poněvadž částka ta měla býti uvěřena«, nelze z toho ještě dovoditi povinnost žalované, by vídeňskou úhradu prostě vrátila. Úvěru bylo třeba, ježto žalovaná pobočka nemohla vídeňskou úhradou disponovati a pohledávka zůstala neuhrazenou, pokud vídeňská úhrada nebyla uvolněna. Osud této úhrady zůstal po celou dobu nejistý, nebylo lze počítati s tím, že se stane naprosto bezcennou, neboť nebyla vyloučena možnost, že ji bude lze jednou převést do Československa, ať již v plné neb aspoň částečné hodnotě. Nelze proto uznati povinnost žalované strany dáti vídeňskou úhradu k dispozici žalobkyni bez jakékoliv náhrady, naopak záleželo na žalobkyni, chtěla-li dosíci dispozice s touto úhradou, by dala žalované jinou úhradu. Za řečených okolností nemá předpokládaného významu ani poukaz dovolatelky na dopis žalované strany ze dne 17. června 1919 a na účetní závěrky ke dnům 30. června a 31. prosince 1919. Nešlo o projev právotvorný v tom smyslu, jak si jej vykládá dovolatelka, šlo jen o opatření co do vídeňské úhrady, jež činily veškeré zdejší peněžní ústavy až do rozhodnutí o vídeňských úhradách. Všady byly zakládány zvláštní účty (conto separato) znějící na staré koruny rakouskouherské. Dovolatelka poukazuje na § 6 zák. čís. 187/19, ale v tomto případě nešlo o pohledávku splatnou na území Československé republiky, nýbrž o úhradu již složenou, jejíž převod byl však znemožněn nařízením č. 57/19. Nelze proto vyličený postup žalované strany, (t. j. že prohlásila svou pohledávku vzniklou poukazem do Báňské Bystrice za pohledávku ve staré měně), vyložiti v ten smysl, že se vědomě vzdala svého práva na její požadování ve měně československé. Naopak šlo jen o opatrnost, by se žalovaná nevzdala úplně úhrady, ale by také nebyla kdysi nucena přijati ji v plné hodnotě. Nárok z nedůvodného obohacení proveden byl jen poukazem na odvolací spis. Odvolací soud vyřídil odvolání po této stránce správně a výstižně. Postačí proto poukaz na případné důvody napadeného rozsudku.

**Čís. 10420.**

**Žalobní prosba nevyhovuje předpisu § 226 c. ř. s., má-li býti žalovaný uznán povinným vydati peněžité částky, vybývající po konečném vy-**

**účtování příjmů a vydání správy. Ustanovení čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. nelze obdobou rozšiřovati na jiné případy. Nebylo-li vyhověno předpisu § 226 c. ř. s., jest žalobu zamítnouti, nikoliv však zrušiti napadený rozsudek a žalobu odmítnouti. Nepřípustné hromadění nároků v žalobě jest jen vadou formální, odstranitelnou podle §§ 84 a 85 c. ř. s.**

(Rozh. ze dne 30. prosince 1930, R I 940/30).

Žalobkyně domáhala se na žalovaných Malvíně D-ové, Ottu D-ovi a Dr. Juliu B-ovi, by bylo uznáno právem, že 1. se správa domů odnímá Dr. Juliu B-ovi, 2. že žalovaní Malvína D-ová a Otto D. jsou povinni zdržeti se každého zásahu do správy domů pokud jde o řádnou správu společných domů, 3. že žalovaný Dr. Julius B. jest povinen vydati veškeré spisy, účty, platební rozkazy, správy společných domů se týkající písemnosti a zprávy a podati konečné vyúčtování příjmů a výdajů správy domů se týkající a vydati vybývající peníze k rukám Dr. Otakara B-a. Procesní soud prvního stolu uznal ad 1. a 2. podle žaloby, ad 3. žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil k odvolání žalovaných napadený rozsudek a odmítl žalobu. Důvody: Prvý soud měl míti zřetel k ustanovení § 7 ex. ř., podle něhož lze povolit exekuci jen, lze-li z exekučního titulu seznati kromě jiného i předmět a objem plnění, při plnění peněžitém i jeho výši. Jest v povaze věci, že nelze soudu vydati rozsudek, který by pro nedostatek některé z náležitostí § 7 ex. ř. nebyl vykonatelný. Nelze přisvědčiti názoru prvního soudu, že se žaloba nedomáhá určitého-číselného vyúčtování pokud se týče plnění, nýbrž jen určení zásadní povinnosti k němu, neboť — nehledíc k tomu, že, kde jde o plnění, nelze se domáhati pouhého určení zásadní povinnosti k plnění, ježto žaloba určovací jest přípustnou jen v mezích ustanovení § 228 c. ř. s., — z doslovu žalobní prosby, by bylo uznáno, že spolužalovaný Dr. Julius B. jest povinen vydati (po vyúčtování) vybývající peníze do 14 dnů pod exekuci, jasně plyne, že se žalobkyně domáhá peněžitého plnění číselně dosud nevyjádřeného. Ježto, jak shora doličeno, žaloba trpí vadou, pro niž se nehodí k projednání, nebyl první soud oprávněn ji věcně vyřídit, nýbrž, ana vada nebyla do konce jednání odstraněna, měl ji odmítnouti. Poněvadž však první soud věcně rozhodl o žalobě nehodící se k řádnému projednání, bylo jeho rozhodnutí, i v otázce příslušnosti, i ve věci samé zrušiti a žalobu odmítnouti, a to v celku, neboť podle ustanovení § 227 c. ř. s. lze přípustnost hromadění několika žalobních nároků posuzovati jen v jejich celistvosti a, činí-li i jen některý z hromadných žalobních nároků hromadění nepřipustným, činí je v celku.

Nevyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodům, pro které zrušil rozsudek prvního soudu a žalobu odmítl, znovu rozhodl o odvoláních obou stran.

#### Důvody:

Podle § 226 c. ř. s. musí žalobní prosba obsahovati určitou žádost a, směřuje-li k peněžité sumě, uvést ji číselně, při čemž nebylo závady,

by žalobkyně konečnou výši peněžitého nároku nepřizpůsobila výsledkům vyúčtování provedeného za sporu. Jest proto souhlasiti s odvolacím soudem, že žalobní prosba nevyhovuje této náležitosti, pokud podle ní má býti žalovaný Dr. Julius B. uznán povinným, vydati k rukám Dr. Otakara B-a »peněžité obnosy, vybývající po konečném vyúčtování příjmů a vydání správy tam blíže naznačené, (srovn. sb. n. s. čís. 765)« a nelze proti tomu ani namítnouti, že uvést peněžitou částku číselně by bylo spojeno s obtížemi (srovnej Neumann, Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen, druhý svazek, Vídeň, 1928, str. 867), při čemž se připomíná, že zákon se o to postaral, by v případě, že žalobce udal svůj nárok příliš vysoko a proto částečně podlehl, nemusel hraditi útraty (§ 43 druhý odstavec c. ř. s.), ani se dovolávati ustanovení čl. XLII uvoz. zákona k c. ř. s., které jako jedinou výjimku z předpisu § 226 c. ř. s. (srovnej též Neumann, Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen, druhý svazek Vídeň 1928 str. 868) nelze obdobou rozšiřovati na jiné případy. Ale to mohlo vésti jen k zamítnutí (sb. n. s. čís. 9656) neurčité části žaloby, a odvolací soud nebyl oprávněn, by z tohoto důvodu k odvolání žalované strany zrušil napadený rozsudek i s doplňujícím usnesením a žalobu odmítl, a to ani tenkrát, kdyby vskutku šlo o nepřipustné hromadění nároků v žalobě (§ 227 c. ř. s.), jež, pokud okresní soud pro jednotlivé nároky jest věcně a místně příslušným, jest jen vadou formální, podle §§ 84 a 85 c. ř. s. odstranitelnou, jak blíže doličeno v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 8955, a jinak mohlo by býti jen důvodem, by soud vyslovil svou nepřislušnost ohledně onoho pokud se týče ohledně oněch nároků, které nepatří do jeho příslušnosti. Na odvolacím soudě tudíž bude, by především rozhodl o rekursu žalované strany do usnesení prvního soudu, jímž byla zamítnuta námitka věcné nepřislušnosti soudu, a po případě pak o odvoláních obou stran, při čemž se podotýká, že žalobce má v žalobě uvést i veškeré okolnosti důležité pro posouzení věcné a místní příslušnosti dovolaného soudu a že, pokud tak neučinil a soud v důsledku toho neuznal svou příslušnost, jde to na jeho vrub.

### Čís. 10421.

**Útraty vzniklé vymáháním vylučovacího nároku ve smyslu § 11 vyr. ř. jsou dotčeny vyrovnáním, byly-li přisouzeny již před jeho zahájením.**

**Ke zrušení exekuce povolené proti předpisu § 10 vyr. ř. stačí, že dlužník vznesl proti výkonu exekuce »odpor« z důvodu zahájení vyrovnacího řízení.**

(Rozh. ze dne 30. prosince 1930, R II 463/30).

Nálezem rozhodčího soudu Pražské plodinové bursy ze dne 27. srpna 1930 byl uznán Josef F. povinným vydati firmě R. jako její vlastnictví 41 beden amerického vepřového sádla a zaplatiti jí útraty sporu 624 Kč. Dne 28. srpna 1930 bylo o jmění Josefa F-a zahájeno vyrovnací řízení.